

sejtek

anya szült meztelen. anyaszült meztelen találtak meg, így akartam 7 hónap után kiszáradva visszamenni az összeszáradt anyámba, sírás nélkül? eszméletem vesztve talált rám a barátnőm, nem tudtam még, hogy kilyukadt a méhem, a belem, és összekapcsolódva szartak a világra, de az biztos, hogy előtte hetekig tuskóként feküdtem az ágyban, és elektrolit-háztartásom nem bírta tovább a helyemben, helyettem zuhant a feketeségbe. a halál ilyen lehet, talán ez volt az első értékelhető gondolatom valamikor az ötnapos kóma után a kórházban, amikor még csak a lányom és a húgom ismertem meg, később segítségükkel elviselhetővé vált a pelenka és a cső, infúzióból nátrium, kálium csepegett éltetőn, akár a könny, vizelet katéterbe, folyt hetekig a sok-sok vizsgálat, CT, MR, röntgen, ultrahang. eredmény: stressz által megbaszott immunrendszer gyógyszer-melléhatásokkal

vizslát, hyponatraemia, nem mondtam az első műtétkor, a sebészeti klinikán csodálatos fényben úsztam a műtőasztalon, nem gennyes vérben, meg is dicsértem a fénylő hatalmas virágokat += körülöttem három orvos állt, de őket már nem láttam, hatott a nyugtató és az altató, pedig féltem hónapokig, hogy majd végleg elalszom, de a kóma nem jött újra, fortunately, halálba ölelni, megijedhetett az öt csótól, amiből befelé és kifelé folytak belém és belőlem napokig anyagok: elektrolitok, tápszer, fájdalomcsillapító, vér, bélsár, vizelet, de utána jött az öröm: lapok megjelent verseimmel, telefonok és mailek, üzenetek lánykori szerelmeimtől, akik soha nem öleltek, csak képzeletben, mint én őket az ágyban fekvő kétágyas kórteremben, ahogy az új szenvedélyt is magamévá tettem, chatjeink életben tartották a nőt = engem, aki nem tudta megcsalni magát, így a férfi se csalhatta meg az élettársát, és cheerio lett a flörtöléseknek

vizslát, vastagbél divertikulum és sipoly, nem mondtam három hónap múlva az ortopédus asztalán, saját magam mélyébe hullva, altattam magam gyógyszer nélkül, hallottam a csípőmbe szerető, bújó kalapács hangját, de elfelejtettem, mint a semmit álmodó, vésőként működő kómás napjaim előtti heteket, mert két óra múlva a műtét után leesett a vérnyomásom protézisemmel gazdagodva 70/60-ra, majdnem annyira, mint amikor a semmi ölelt magába zárva, de ekkor már a klinikán legalább féltettem tudatlan emlékeim, amit végül mégis végleg elhagyott az amnézia, és nem szeretett tovább, beautiful, anyám se, vagyis elhagyhattam az inadekvát 9 hónapos, sejteimben keresgélő gyász állapotát, tudatosan, hangosan sorozatos gyönyört adva a tudatalattimnak

viszlát, mese, nem mondhatom, mert látod, írok, működik a libidóm, a fantáziám, és megszületett fátyolos hónapjaim közben az első unokám + ez a mind fentebb nem mese volt = aki nem hiszi, járjon utánam, mint én bottal, bár féltem őt, ahogy féltem az utcára lépéstől 7 hónap után, ráadásul tudom, hogy a félelem a magánynál is kurvább.